

Платформа V

Антикризове управління корпоративними фінансами

УДК 336.71

Баранівська К.А.,

студентка факультету фінансів, III курс

Науковий керівник - Шуплат О. М.,

к.е.н., доцент кафедри корпоративних фінансів і контролінгу

ДВНЗ «КНЕУ імені Вадима Гетьмана»

Антикризове управління інвестиційної діяльності

Інвестиційна політика держави відіграє важливу роль. Проте неналежний її розвиток може спричинити інвестиційну кризу. Вона виникає з ряду причин і проявляється у швидкому скороченні абсолютних обсягів накопичень, істотному падінні їх частки у валовому внутрішньому продукті, зниженні бюджетного фінансування інвестицій в основний капітал, зменшенні частки прибутку підприємств, що спрямовується на вдосконалення та розширення виробництва. Тому запобігання кризових явищ та розробка заходів по виходу кризи стали однією з найважливіших проблем управління. Управління для нейтралізації та попередження кризових явищ сьогодні прийнято вважати поняття «антикризове управління».

Загалом прийнято розглядати «антикризове управління» наступним чином (рис.1):

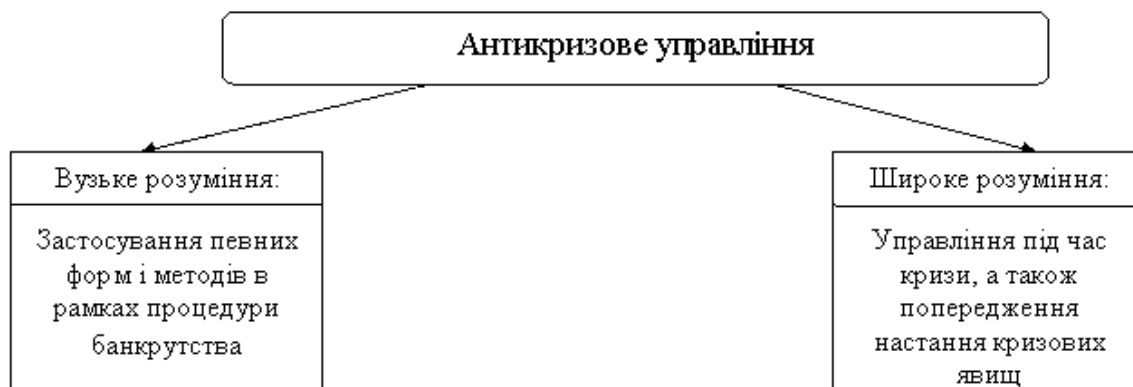

Рис.1. Визначення поняття “антикризового управління” за масштабністю

Професор В.О.Василенко надає таке визначення «антикризове управління - це управління, в якому передбачена небезпека кризи, аналіз її симптомів, заходів щодо зниження негативних наслідків кризи та використання її факторів для позитивного розвитку». [1, с. 23].

Головним при антикризовому управлінні є дотримання певних принципів, а саме :

- цілеспрямованості;
- послідовності вирішення проблем;
- своєчасності прийняття управлінських рішень;
- гнучкості;
- оцінки позитивних та негативних наслідків рішень. [2, с. 79-80]

Для забезпечення успіху антикризового управління потрібна ефективна інвестиційна політика, при якій дуже важливо забезпечити зв'язок між стратегічними і тактичними рішеннями в галузі інвестицій. Перша відображає потребу і реальність інвестиційних вкладень на перспективу, друга - на вирішення поточних проблем розвитку.

У складі джерел інвестиційних ресурсів можна виділити чотири групи:

- 1) бюджетне фінансування (з бюджетів усіх рівнів);
- 2) власні накопичення підприємств і організацій;
- 3) іноземні інвестиції;
- 4) різні форми позикових коштів, у тому числі кредити банків та інших інституціональних інвесторів.

Кожна з цих груп в сучасних умовах володіє своїми можливостями в прирості вкладень в інвестиції, такими як, використання бюджетів усіх рівнів для фінансування інвестиційних програм є досить проблематичним ; реального накопичення власних ресурсів підприємств, по суті, не відбувається. Однією з головних причин цього є досить високий рівень інфляції; багато політиків і економісти пов'язують можливість оживити інвестиційні процеси з активним залученням іноземних інвестицій.[3]

Основні проблеми антикризового управління можна розділити на 4 групи. Перша група включає проблеми розпізнавання передкризових ситуацій. Це непроста справа — своєчасно побачити настання кризи, знайти її перші ознаки, зрозуміти її характер. Від цього залежить запобігання кризовій ситуації. Але не тільки від цього. Механізми запобігання кризи треба побудувати і запустити в дію. І це теж проблема управління. Друга група проблем антикризового управління пов'язана з ключовими сферами життєдіяльності організації. Ця група включає комплекс проблем фінансово-економічного характеру. Проблематику антикризового управління можна представити й диференціацією технологій управління (третя група проблем). Вона включає в загальному вигляді проблеми прогнозування криз і варіантів поведінки соціально-економічної системи в кризовому стані, проблеми пошуку необхідної інформації і розробки управлінських рішень. Четверта група проблем включає конфліктологію і селекцію персоналу, що завжди супроводжує кризові ситуації. Для вирішення всіх проблем антикризового управління потрібно вчасно розпізнавати передкризові ситуації, вчасно вирішувати проблеми, наблюдати за фінансово-економічним характером. Тобто, робити все можливе для нормального функціонування антикризового управління інвестиційної діяльності.

Підсумовуючи вищенаведене, можна зробити висновок, що антикризове управління є системою управління, що має комплексний характер та спрямована на попередження, запобігання кризових явищ і виявлення причин кризи, виду, стадії та закономірностей її протікання, можливих сценаріїв розвитку, інструментів по виходу з неї, з метою подальшого функціонування інвестиційної діяльності. Дотримання сформульованих основних принципів проведення антикризового управління дозволить здійснювати його якомога ефективніше.

Список використаних джерел:

1. Василенко В. О. Антикризове управління підприємством: навч. посібник. / В. О. Василенко. — К. : ЦУЛ, 2003. — 504 с.

2. Лігоненко Л. О. Антикризове управління підприємством: теоретико-методологічні засади та практичний інструментарій / Л. О. Лігоненко. — К. : КНТЕУ, 2001. — 580 с.

3. Інвестиційна політика в антикризовому управлінні. Електронний ресурс. Режим доступу :

https://stud.com.ua/48542/ekonomika/investitsiyna_politika_antikrizovomu_upravlinni

УДК 658.14/.17

Берест М.М.,

к.е.н., доцент, доцент кафедри фінансів

Мироненко М.,

магістрант 1 курсу

Харківський національний економічний

Університет імені Семена Кузнеця

Методичні підходи до діагностики розвитку кризових явищ на підприємстві

Сучасний етап функціонування економіки України характеризується наявністю та розвитком досить глибоких кризових явищ, що зумовлює низьку ефективність функціонування суб'єктів господарювання, погіршення їх фінансового стану та приводить до появи високої кількості збиткових підприємств та підприємств-банкрутів. Розвиток виділених тенденцій вимагає широкого впровадження в діяльність суб'єктів господарювання інструментів діагностики розвитку кризових явищ, що обумовлюється необхідністю адекватного та своєчасного реагування органів управління підприємством на кризову ситуацію.

Залежно від цілей та методів здійснення, діагностику банкрутства фінансового стану підприємства поділяють на дві основні підсистеми: систему експрес-діагностики банкрутства та систему фундаментальної